

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐν τὸ ἐννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Γῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — γιὰ τὴν ἑλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇ, — ἴσως συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει, — θὰ τὸν εἶναι μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μαρὰ — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δώδεκα τοῦ Φλεβάρη.
τὸ τουμπελέκι βράει.

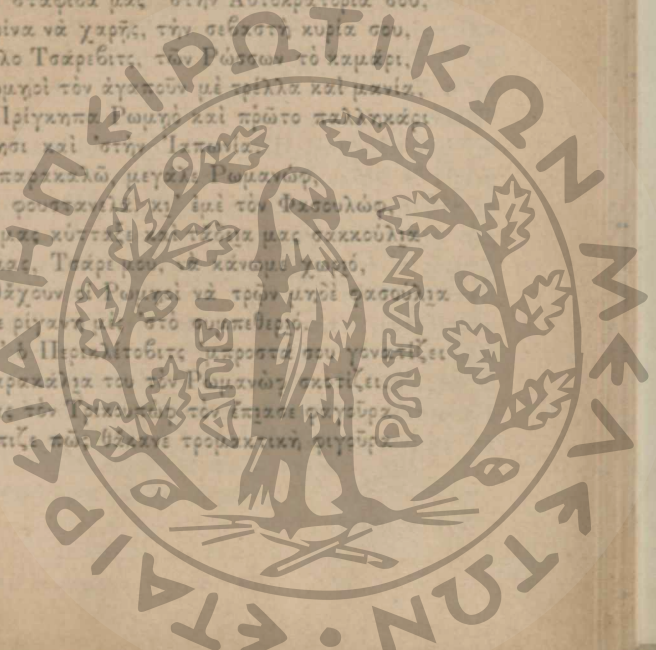
Ἐξήντα ἓνα καὶ τετρακόσα.
Βουλὴ μονφλουζα κι' Αὐλὴ γελῶσα.

Δρὸ ζητιάνοι ἄσπην Ρωσσίαν
μ' ἔθνικὴν ἐνδυμασίαν.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποῦ κάνουν τόσαις τρέλλαις,
ἐν κουτὶ φορτόνονται σταφίδα ὑπὸ μάλης,
καὶ πᾶνε ὅσπιν Περουπόλιν ντυμένοι φουστανέλαις
κι' ὁ Τσάρος μετ' ἐκπλήξεως τοὺς δέχεται μεγέλης.)

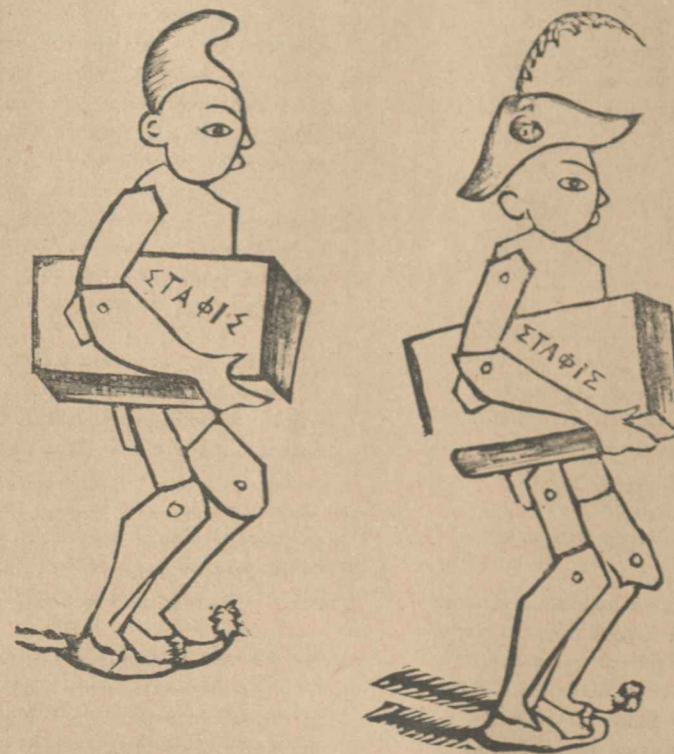
Φ. — Ὡ σὺ πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἐξακουσμένε Τσάρε,
τῶν Γοσποδάρων κράτιστε καὶ πρῶτε Γοσποδᾶρε,
κῦττα κι' ἐμᾶς, παρκακλῶ, τοὺς ντιστεγέκ ζητιάνους,
τοὺς ἀτρομήτους Ἑλληνας καὶ τοὺς ὑπερηφάνους.
Φωτῆλας ὁ καὶ Βουλευτῆς καὶ ρήτωρ Κλαθρύτων,
ὁ τοῦ Μυλλόρδου φίλτατος κι' ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,
ποῦ νὰ 'μὴ δὲν ἐμάθε ποτὲ τοῦ κουτουροῦ.
ἐπρότεινε εἰς τὴν Βουλὴν ἐντόνως πρὸ καιροῦ
πῶς τὴν σταφίδ' ἂν θέλωμε νὰ τὴν μοσχοπουλήσωμε
εἰς τὴν Ρωσσίᾳ μερικοὺς ζητιάνους ν' ἀμολήσωμε
μὲ φουστανέλαις αἵντε ντὲ καὶ μὲ σταφίδα ἀπόλικη
ἀκπως μ' αὐτὸ συγκινηθῇ κι' ἡ πλάσις ἡ χαχόλικη.
Γιὰ τοῦτο μόλις ἔδωκε πῶς ἦλθε τὸ Τριῶδι
ἐπικωθήκαμε κι' ἐμεῖς εἰ δύο μας ὅτ' ἐπὶ πόδι,
καὶ λέγωντας πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζῇ
τὴν φουστανέλα 'βάλαμε γιὰ νὰ σὲ συγκινήσωμε,
καὶ καμποση σταφίδα μας ἐπήραμε μαζί
κι' ἦλθαμ' ἐδῶ νὰ πέσωμε καὶ νὰ σὲ προσκυνήσωμε,
νὰ διατάξης αὐθωρεὶ τὴν ἀδελφὴν Ρωσσίαν
νὰ κάμῃ καὶ πρὸς χερὶν μας παρκακλᾶν θυσίαν.

Κῦττα τὴν φουστανέλα μας, τὴν λιγερὴ ζητιάνα,
γιὰ τὴν σταφίδα σήμερ ἐβγήκε ὅσπιν παγάνα,
καὶ σ' ἐξορκίζω, Τσάρε μου, εἰς τὸ βαρὺ σου κνοῦτο,
σὲ τούταις τῆς βλαχόκαλτσαις, σὲ τούτῃ μας τὴν κάπα,
ὅσπιν λίγδα μας, ὅσπιν λίρα μας, καὶ ὅτ' οὐ τσαρούχι τοῦτο,
τὴν Ρωμφοσύνη μὴν ξεχνᾷς καὶ τοὺς Ρωμφοὺς ἀγάπα,
κι' ὕγιαινε διὰ παντός καὶ χαίρε κι' εὐδαιμόνει,
ἀλλ' ὅμως καὶ συμπίθερος πῶς εἶσαι μὴ λησιμόνει,
κι' ἀνασκουμπώσου γρήγορα καὶ δράσε καὶ κινήσου
γιὰ ἡμᾶς τοὺς συμπεθέρους σου, γιὰ ἡμᾶς τοὺς συγγενεῖς σου,
καὶ βάλε τὴν σταφίδα μας ὅσπιν Αὐτοκρατορίᾳ σου,
ποῦ τὴν Τσαρίνα νὰ χαρῇ, τὴν σέβαστῃ κυρία σου,
καὶ τὸν μεγάλο Τσαρίβιτς, τὸν Γάβρυν τὸν καμῆρι,
ποῦ κι' οἱ Ρωμφοὶ τὸν ἀγαποῦν μὲ τρέλλα καὶ μακίλ,
καὶ μ' ἓναν Πρίγκηπα Ρωμφοὶ καὶ πρῶτο παλᾶνκαρι
ἐκάμε περιήγησι καὶ ὅσπιν Ἱερωνία
Λοπήσου, σὲ παρκακλῶ, μεγάλῃ Ρωμφοῦ,
κι' ἐμένα τὸν φουστανέλα κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῶν
τὴν λεβεντία μας κῦττα καὶ τὴν σταφίδα μας σακκούλιτ
κι' ἔλα μαζί μας, Τσάρε μου, νὰ κάνομε ἡσασί,
ἀλλοῶς δὲν θάχουν οἱ Ρωμφοὶ νὰ τρῶν μὲτ' ἡσασί
καὶ τότε βάλε ρίχναν καὶ ὅτ' οὐ συμπεθεροῦ.
Π. — Ἰδοὺ κι' ὁ Περικλῆς τοῦτο πρῶτον σου γυναικί
καὶ μὲ τὰ παρκακλῆτα τοῦ ἑν Ρωμφοῦ σκίτσει
τὸν Λόρδο μας τὸν Τριῶν τὸν ἐπὶ τῆς ἀγασί
κι' ἂν κι' ἡλπίς πᾶν ὅταν ἐπὶ τρεπικτικὴν νιγούρ

μέ το Σταφιδσχέδιον, πού τώρα μάς ἐκκάρωσε, τήν ἔπαθε ὁ φουκαρῆς καί πάλι τὰ 'κακάρωσε, καθένας τὸ σιχαίνεται κι' ἡ στρουγγα τὸ κλωτσᾷ κι' ἐφρύαξαν οἱ Πατρινοὶ κι' ὁ Πύργος δὲν τὸ θέλει, κι' ἔξω καί μέσα 'στὴ Βουλὴ τοῦ τόκναν πατσᾷ, μηδενικό, ρεντίκολο, σκουπίδι καί κουρέλι. Μὲ τοῦτο πάλι πίστευε, Μονάρχα δοξασμένε, πῶς κορδωμένος θὰ σταθῇ ἀπάνω 'στὴν βαλθίδα, μὰ τώρα κι' οἱ μπεμπέδες του φῶς φανερά τοῦ λένε πῶς θέλει σοῦφ καί βερσεὶ νὰ φέρῃ τὴν σταφίδα. Μ' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον κι' ἡ στρουγγα τὸν παιδεύει, τῆς ὁμιλεῖ γιὰ δάνεια κι' αὐτὴ τὸν κοροϊδεύει... θὰ σᾶς συστήσω Τράπεζαις... ἄμμ' ἂν ἔχῃς τύχη ;... πούναι τὰ χρήματα τοῦ λέν κι' ἐκείνος ξεροβήχει. Θὰ 'βρῶ ἐκατομμύρια... δὲν εἶναι παραμύθια... κι' ἔχθροι καί φίλοι του τοῦ λέν πῶς θάβῃ κολοκυθία. Οὐ μὴν τὸ Νομοσχέδιον ἂν δὲν σᾶς παραρέσει, κι' ἂν κανενὸς δὲν εἴμπορεῖ ὁ νοῦς νὰ τὸ χωρήσῃ, ἐγὼ καθόλου δὲν ἀργῶ κι' εὐθύς τὸ πέρνω 'πίσω καί νέον ἐτοιμάζομαι νὰ ξαναξεφουρνίσω, ἂν δὲ καί τοῦτο μπόσικο φανῇ, μωρέ παιδιά, γιὰ λύπη δὲν σᾶς ἔχωμε καί γιὰ κακὴ καρδιά, τρίτο καί μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν φούρνο βγάλω καί τὸ συμπερὸν τὸ κοινὸν λαμπρῶς ἐπιστεγάζω. "Αν δὲ κι' ἐφέτος, προσφιλεῖ τῆς στρουγγας μου κοπέλια, μείνουν ἀκαλλιέργητα τὰ δόλια μας ἀμπέλια, ὅμως τοῦ χρόνου σίγουρα θὰ καλλιεργηθοῦν καί τῶν σταφίδων ἡ τιμαῖς θὰ παρατιμηθοῦν. Εἶπα λοιπὸν κι' ἐλάλησα κι' οὐδ' ἔχω ἀμαρτίαν καί μένω δούλος ταπεινὸς διὰ τὴν ἀπαρτίαν. "Ετσι λαλεῖ τοῦ Τρικουπῶφ ἡ λορδομουτσουνάρα καί πάρε τον 'στὸν γάμο σου ν' ἀκούσης καί τοῦ χρόνου, καί βγάλε του, παρακαλῶ, καί σὺ καμμιὰ φωνάρα σὰν Αὐτοκράτωρ κραταιὸς κραταιοτάτου Θρόνου, μήπως σκιαχτῇ κι' ἡ στρουγγα του καί δὲν μάς ξεπατώσῃ κι' ἀπὸ τὰ Νομοσχέδια ἡ φτώχεια μας γλυτώσῃ, ἀλλέως, Τσάρε, στείλε μας μὲ πρώτη εὐκαιρία ὁμεινους χειροπόδαρα κατὰ τὴν Σιβηρία νὰ κάνωμε συμπεθεριὸ μαζί μὲ τῆς ἀρκούδαις καί τὰ κοράκια νὰ μάς φᾶν κι' ἡ μαύραις καλιακούδαις. Φ.—Ρίξε τὸ μάτι πρὸς ἐκεῖ, 'στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος, νὰ 'δῇς πῶς ἐγινε κοιλὰς ἀγρία τοῦ κλαυθμῶνος, νὰ 'δῇς ὁ κόσμος πῶς χαλᾷ καί κλαίει ἐκεῖ κάτω... ἀπὸ συλλαλητήρια βουὰ βουίζουν κι' ὄρη, κι' ἔνα συλλαλητήριο ἀπ' ὅλα πρὸ βραχῶτο κι' ὁ Μπούρμπουλας ὁ μυταρᾶς θὰ κἀν 'στὸ Βραχῶρι. Ὁ Βουδουρῶφ ὁ Πρόεδρος σημαίνει τὴν κουδοῦνα καί τρέμει 'στὸ κουδούνισμα ὁ δόλιος Τρικουπῶφ, κι' ἡ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοῦ 'τίναξε τὴν γοῦνα κι' ὁ Σταφιδᾶς ὁ δυστυχῆς πονεῖ καί σκούζει ὦφ ! Ἐλέησέ μας, σῶσε μας, καί γκόσμποντι πομίνο, κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν Πετρούπολι φουστανελάς θὰ μείνω, χωρίς δὲ ὀρίλου νὰ φανῶ πῶς εἶμαι φαμφαρόνος σὲ βεβαίω μετὰ σπουδῆς πῶς ὅλ' ἡ δόξα ποῦχει τῶν ρωμαλέων Ρωμανῶφ ὁ ρωμαλέος Θρόνος ἐμπρός σ' ἐνὸς φουστανελά λεβέντικο τσαρούχι εἶναι μιὰ δόξα πρόστυχη, φτωχὴ καί κασιδιάρη, σκοτιζέται, 'ντρόπιάζεται, καί δὲν ἀξίζει δηάρα. Καί τοῦτο ἐκτιμήσαντες τὸ τρύπιο μας τσαρούχι οἱ τῆς Ἑλλάδος δανεισταὶ κι' οἱ ὁμολογιῶχοι, ἐδάνεισαν τὸν Τρικουπῶφ παρὰ μὲ τὸ τσουβάλι κι' ἐκείνος ἀπεφάσισε σὰν φίνος τσαρονχᾶς

σ' ἔνα τσαρούχι καί τὰ δῶδ ποδάρια των νὰ βάλῃ κι' ἐγινε 'λίγο πατιρντί γιὰ τοῦτο κατ' ἀρχάς, μὰ τώρα γιὰ κεφάλαια καί τόκους δὲν 'ρωτοῦμε καί δὲς του τὸ τσαρούχι μας 'στὴ μύτη των πετούμε, κι' ἐκεῖν' οἱ κασιδιάρηδες φουσὺν καί ξεφουσὺν καί τὸ πετσοῖ τοῦ τσαρουχίου μυρίζουν καί μασσοῦν. Τί κάνει τὸ τσαρούχι μας ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει, δόξα κλεφτῶν ἀξέχαστη ὁ πάτος του μυρίζει, κι' ὅλους ἐδῶ τοὺς γράφομε, καί δανειστάς καί μὴ, καί τοῦτο γιὰ μεγάλη των τὸ κάνομε τιμὴ. Π.—Καί ποῖος τὴν φουστανελά μας δὲν τρέμει σὰν τὴν βίβλιν ἐλέησε καί σῶσε μας ἀπὸ τοὺς νέους πόνους, κι' εἶθε ἡ θεία Πρόνοια, μικρῶν μεγάλων σκέπη, νὰ κόβῃ τῆς ἡμέραις μας νὰ σοῦ τῆς δὴν χρόνους, καί μὴ ποτέ σου λησμονῆς κοντὰ εἰς ἄλλα τόσα πῶς συγγενεῖς δὲν εἴμαστε μονάχα γιὰ τὰ μάτια, πῶς εἶναι κι' ἡ Βασίλισσα τῆς Ρωμηοσύνης Ρῶσσα καί τὴν καρδιά της 'χώρισε σὲ δῶδ χρυσὰ κομμάτια, καί τὸνα τῶδωσε σ' ἐμᾶς κι' οἱ Ρῶσσοι 'πῆραν τῆλο καί γιὰ τοὺς δῶδ πῶς λαχταρᾷ ποσῶς δὲν ἀμφισβᾶλλω. Ναι, Τσάρε Τσάρων ἐνδοξε, ληπῆσου τὸν Σωτήρα, ὁποῦ δὲν ἔχει σήμερα μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα... γιὰ τὴν σταφίδα δυνατὸ τοῦ 'κόλλησε μεράκι κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε πηλαλεῖ καί παίζει τὸ κεράκι, κι' ὀπίσω του λυσσομανοῦν πεινῶντες ἀγελαῖοι... ἀνάφετέ μου τὸ κερί 'στὴν Ἑθνικὴ ψελλίζει, 'στὴν παρακάτω γειτονιά ὁ Καλλιγᾶς τοῦ λείει κι' αὐτὸς τὸν λούζει ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκείνος τὸν κτενίζει. Πάει 'στὴν κάτω γειτονιά, τοῦ λένε παραπέρα, παει σκυφτός καί παρεκί καί 'βρίσκει μόνο ξέρα. Φ.—"Ω ! ναί, γιὰ τὴν σταφίδα μας οὐκάζουν νὰ γράψῃ λυπῆσου καί τὸν Βασιλῆα, πού σὰν τὸν 'δῇς θὰ κλάψῃ. Τὸ 'πῆρε πιά κατὰκαρᾶ καί σοῦχει μιὰ λύπη, πού σ' ὅλους θαῦμα φαίνεται ἀπὸ χορὸ σὰν λείπη. Μὰ καί τὰ Βασιλόπουλα μιμοῦνται τὸν πατέρα των καί κάθε Βασιλόπουλο νυχθημερὸν οἰμώζει, μὲ σκέψεις δὲ παρέρχεται ἡ τηλαυγὴς ἡμέρα των, ὅν καί 'στὴν ἡλικίαν των ἡ σκέψις δὲν ἀρμύζει. Πρέπει κι' ἐκεῖνα σὰν παιδιὰ 'λιγάκι νὰ γλεντίσουν, κι' ὁποῦταν θεία χάριτι παραγενοῦν μεγάλα τότε σὰν τὸν πατέρα των κι' ἐκεῖνα νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν μουφλουζαρία μας καί τὴν σταφίδα κι' ἄλλα. Π.—Γιὰ τὴν σταφίδα σῆκωσε τοὺς Ρῶσσους 'στὸ ποδάρι κι' ἂν βλέπῃς νὰ χορεύωμε κι' ἐμεῖς οἱ Γοσποδάροι, μὰ μὴ θαρρῆς πῶς ἄφρονος 'ξεχείλισε παρᾶς... ναί μὲν ἀδιάκοπα βαρεῖ τῆς πείνας ταμπουράς, ἄλλ' ἡ φαιδρὰ καί ζωηρὰ καί σφριγηλὴ μας φύσις πρὸς εὐθυμίαν πάντοτε καί σουαρέδες ρέπει, καί 'στὰς μεγάλας καί μικράς τοῦ φαλιμέντου κρίσεις μόνον χοροὺς 'στοὺς Ἕλληνας γιὰ πένθος ἐπιτρέπει. Φ.—Ναί, Τσάρε, ἂν τὸ στρώνωμε σὲ μπάλους καί τσουμπῶμε μὰ θέλει καλοπέρασι κι' ἡ φτώχεια ἡ παρούσα, κι' ἂν Κροῖσοι 'καταντήσαμε τῆς ἀναπαράδῃς, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται μαρᾶζι τῆς καρδιάς, ὁ τῶν Ἑλλήνων τράχηλος καὶ μὲς δὲν ὑποφέρει, τῆς λύπαις ἀπὸ τῆς χαρᾶς ποτὲ δὲν ξεχωρίζομε, καί δὲς του γέλοια καί χοροὺς, ὁποῦ κανεῖς δὲν ξερεῖ καί δὲς του γέλοια καί χοροὺς, ὁποῦ κανεῖς δὲν ξερεῖ, πότε κανόνι σκάζομε καί πότε θησαυρίζομε. Λαὸς φαιδρός, λαὸς γλεντζῆς, ξεφάντωνε καί πῆδα, λαὸς πού καί 'στὴ νήστεια του σοῦ λείει χωρατὰ... κι' ἐγὼ 'μπροστά σου, Τσάρε μου, μουντζῶνω τὴν σταφίδα κι' ἂς πάῃ τὸ παληάμπελο καί τζούμ παρὰ τατά.

Τέτοιο λαὸ νὰ τὸν χαρῶ,
κράσις φαιδρὰ, καρδιά ζεστή...
πεθκίν' ἡ Μάρω γιὰ χορὸ
μὰ 'βρῆκε κι' ἄντρα λυριστή.

Ἡ Φ.—Σὰν τὸν Ρενᾶν, κυρίαίς μου, ἐδῶ προσευχηθῆτε,
κατόπιν δὲ τῆς προσευχῆς πολλὰ θὰ διδαχθῆτε.

(Κάθε κυρία ντιστεγέ μὲ χάριν γονατίζει
καί μὲ τὴν κάτω προσευχὴν τὴν Ἀθηνᾶν σκωτίζει.)

"Ω σὺ Μινέρβ ντεμοαζέλ, τοῦ Ζευσιτῆ ἡ κόρη,
βρήθα νὰ σηκώσωμε μὲ σὶκ τὸ φόρεμά μας,
ν' ἀρίνωμε νὰ φαίνεται 'λιγάκι μισοφόρε,
καί σὺ κυρία κόρηλ φῶ νὰ φαίνεται σιμά μας.

Τῆς νύχλης κοκεταρὶ ντεμοαζέλ γλαυκώπις,
ἐμεῖς μοντέλ' ὅς γίνωμε Ἀνατολῆς κι' Ἑυρώπης,
βρήθα μας τοὺς πρὸ κομψοὺς σαρμούς νὰ κινῶμε,
τὸ μάτια νὰ ληκῶνωμε καί νὰ αἰσιοσυνοῦμε,
καί μὲ στρόβας καί μ' ἐλινπούς πολλοὺς καί διαφόρους
νὰ ξεροτσανίζωμε τοὺς μεϊεράμπλ ἐμπορους,
κι' οὔτε στίγμα νὰ μὴν πέρασῃ χωρὶς τὸ σῶμα κι' ἔλα
καί κατὰ λάθος τοῦ χειρὸς καμμιὰ σερὰ νὰ κρύβωμε
'στὸ φουντωτὸ μακίμι μας πολυτιμὴ δαντέλα
κι' ἀμείσως ἀπ' ἐὰ μαγαζιὰ μὲ νάζια νὰ τὸ στρίβωμε,
χωρὶς καμμιὰ τοῦλάχιστον βελόνα ν' ἀγέτσωμε
καί νὰ τοὺς ροδίζωμε πῶς θὰ ξαναπερᾶσωμε.

Εἰς ἐκδρομὴν κι' ἡ Φασουλὴ
τὸ Ἀν-Λαῖφ προσκαλεῖ.

Ἐν ἔμαθε κι' ἡ Φασουλὴ πῶς κάμπουσας κυρίαίς
πῆγαν 'στὴν Ἀκρόπολι μετὰ τῆς Καλησπέρης
ἀκούσαν ἀρχαιοφίτες καί δόξης ἱστορίας
καί πῶς γιὰ τὸν Μιμῖκο τῆς ἰθανατώθ' ἡ Μαίρη,
τῆς κι' αὐτὴ τὴν καθεμιὰ εὐγενικὴ κοκκῶνα
καί καί δῶδ τῆς ἔφερε 'μπροστά 'στὸν Παρθενῶνα.)

Ὁ σὺ μὰ σέρ, μαμζέλ Νιτούς, παρθενικό κορμί,
πού στίχει 'λίγο ντεκωλτέ εἰς τὴν Ἀκαντεμὶ
ἀντίκρου 'στὸν Ἀπόλλωνα, τὸ πρῶτο μπό γκαρῶν,
πού 'μοιάζει μὲ τὸν Σιδελιέ καί μὲ τὸν Περουσσῶν,
καί σὺ μαζὶ του λυσσάζεις κρυφὸ νὰ κἀνῃς κόρτε,
ὅς εἶναι τοῦτο μοναχὰ τῶν κυριῶν τὸ φάρτε,

καὶ ζωηραῖς καὶ πεταχταῖς 'στοὺς δρόμους νὰ σαλτάρωμε,
ἄλλοιῳ· γιὰ τὸν 'Απόλλωνα θὰ σὲ κομπρομετάρωμε.

Ντιντὸν ντιντόν... κατέβα πιά μὲ ρόδα νὰ μᾶς στέφης
καὶ ράνε μᾶς μ' ἀρώματα καὶ μὲ παρφυμερί,
κι' ὅλο κουράγιο δίνε μᾶς νὰ κάνωμ' ἐπισκέψεις
καὶ νὰ 'ξυπνοῦμε πάντοτε μὲς 'στὸ μεσημερί.
ν' ἀρχίζωμε κονθερσασιὸν μὲ τὰ μαλλιά φριζέ,
ὅποταν δὲ τὰ τσίσιχ των φωνάζουν τὰ μωρά μᾶς
ἐμεῖς νὰ σχολιάζωμε ρωμάντσα τοῦ Μπουρζέ
κι' ἔτσι ν' ἀνάβουν πρὸ πολὺ τὰ τόσα φουμαρά μᾶς.

Κάθε καιρὸ νὰ 'βρίσκωμε κι' ἕναν κινούριο μπάλο
καὶ μὲ ζοῦρ φίζ κι' ἀπρὲ μιντὶ καὶ ξερατὶ μεγάλο
'λίγο σουζέ νὰ κάνωμε, τὴν πληῆξιν νὰ ξεχνῶμε,
καὶ μὲ διάφορα κάν κάν τουζοῦρ νὰ τὴν περνοῦμε,
νὰ μάθωμε τὸ πᾶ ντὲ κάτρ, τὸν μπάλο τοῦ καιροῦ,
ποῦ τὸνα πόδι της 'ψηλὰ σηκώνει κι' ἡ κυρία,
κι' ἔτσι μ' αὐτὴν τὴν ἐλεγκάνς τοῦ τρέχοντος χοροῦ
σαρμάντ καθ' ὅλα φαίνεται κι' ἐκείνη ποῦναι κρύα.

Βοήθησε 'στὸ σπῆτι μᾶς βραδὺ νὰ μὴν κουρνιάσωμε,
νᾶναι φωτιά τὰ μάτια μᾶς καὶ τῆς Αὐλῆς μαγνήταις,
μὲ τοῦτο δὲ τὸ πᾶ ντὲ κάτρ ἐφέτος νὰ φρενιάσωμε
καὶ νὰ κτυποῦν ἡ φτέρναις μᾶς σὲ καθόχλιέρων μύταις,
κάθε λιὸν καὶ σεβαλιέ καὶ μπόν βιδάν νὰ ρέβη,
ἔξω φρενῶν τσακίσματα καὶ σκέρτσα νὰ μαθαίνωμε,
ὅποταν δὲ τοῦ Παλατιοῦ Σταυλίτης μᾶς χορεύη
ἐκ τῆς χαρᾶς μᾶς κάτι τι τρὲ σύκιν νὰ παθαίνωμε.

Βοήθα τώρα τοῦτ' λὲ φάμ μποτὲ τῆς γῆς νὰ γίνουν
καὶ πᾶ σὶ μπέτ νὰ λέγωμε σὲ κάθε στραβοκάνη,
καὶ ὁὸς του πιά τὰ Γαλλικὰ νὰ πέρνουν καὶ νὰ δίνουν
κι' ὁποῖος τ' ἀκούει νὰ ζητῇ τρέξ' ἀ προπὸ λεκάνη.
Κι' ἂν ἔχης αἷμα μπλέ φονσέ καὶ πρώτης ράτσας φλέβα
πάρε τὰς Καρυάτιδας μαζί σου καὶ κατέβα
γιὰ νὰ χορέψης πᾶ ντὲ κάτρ μετὰ τῆς Καρυάτι,
νὰ πᾶς 'στὸ Ράλλυ· Πέιπερ μὲ τὴν Κυρίαν Κούν,
νὰ μισοκλείνης τὸ δεξιὸ καὶ τὸ ζερβὸ σου μάτι
καὶ τοῦτ' λὰ βὶ τὰ κάλλη σου νὰ μὴ σοῦ τᾶδικοῦν.

"Ελα νὰ γίνης φέν ντὲ σιέκλ μ' ἐσπρί διαβολικό,
νὰ πίνης ποῦρο γιὰ καπρίς καὶ νὰ ρουφᾶς ταμπάκο,
κι' ἐνῶ μυρίζε τσόκαρο καὶ μπᾶλ μπακαλικὸ
ἡ ντουαλέτα τῆς μαμμᾶς καὶ τοῦ μπαμπᾶ τὸ φράκο,
ἐστὶ νὰ μπαίνης μὲ τουπέ καὶ μὲ πολὺ κουράζ
καμαρωτὴ καὶ λυγιστὴ καὶ 'στὸ Παλάτι μέσα,
νὰ κάνης ἀπὸ Πρίγκηπας καὶ ξένους ἀντουράζ
καὶ Χονεντζόλλερν νὰ θαρρῆς πῶς εἶσαι Πρίγκηπέσσα.

Πέτα τὴν κουκουβάγια σου κι' ἔλα μ' ἐμᾶς μαζί
νὰ διδαχθῇς στριγγλίσματα, νὰ δείξης φαντεζί,
νὰ γίνης 'Αμαζὼν Γαλλίς, 'Αγγλίς, 'Αμερικᾶνα,
κι' ὀπίσω σου Καββαλερὶ νὰ τρέχη Ρουσιτᾶνα,
ἀπάνω σὲ πικάντικο νὰ βγαίνης ἀλογάκι
κι' οἱ δρόμοι νὰ μοσχοβολοῦν μὲ τὰ 'δικὰ σου χνώδα,
καὶ μόλις τὴν Βασίλισσα νὰ χαιρετᾶς 'λιγάκι
ὅποταν ἡ Σὰ Μαζεστὲ σὲ χαιρετήσῃ πρῶτα.

Κατέβα μὲ ντεκλαρασὶὸν συχνὰ νὰ συκινῇσαι
κι' ἂν ποζισιὸν νὰ προσπαθῇς ποτὲ σου νὰ μὴν εἶσαι,
κι' ἂν ἡ μινιὸν κοιλία σου σεριεζμᾶν πριστῇ
ἔ! τότε πλέον φώναζε τιέν τιέν καὶ σαπριστί,
καὶ τοῦτ' ἀ φέ κατάκλειστη 'στὸ μπουντοῦρ σου μᾶς
γιατὶ τὰ μούτρα σου σὰν πρὶν γιὰ ντιστεζιὸν δὲν εἶναι
κι' οὐτ' ἐπιτρέπεται ζαμέ κι' ἡ κόμ' ἰλ φὸ νὰ ζῇ
χωρὶς κορτέ κι' ἂν ποζισιὸν σὰν μιὰ μπουρζουζι.

Βενέξ ἰσί, ντεμοαζέλ, καθεῖς νὰ σ' ἐτριγκάρη.
νὰ μορφωθῇ τὸ γούστο σου, νὰ μάθης χαρκατῆρα,
καὶ μία μόνον ἰντέ φίζ τὸν νοῦ σου νὰ πικάρη
πῶς 'γρήγορα θ' ἀξιωθῇς νὰ μείνης ζωντοχῆρα.

Βενέξ ἰσί ἂν ντουαλέτ μὲ τὴν χλαμούδα φόρα,
σὲ μπουλεβάρ τῶν 'Αθηνῶν, Μινέρβ, νὰ καταικῇ,
γιὰ νὰ σ' ἐκβαρβαρώσωμε, καθὼς τὸ λέγει τώρα
πρεμιέ λὲ Κόντ ντὲ Κερκυρά μεσσιέ Θεοτοκίς.

'Αλὰ μπονέρ, ντεμοαζέλ... βενέ, βενέξ ἰσί,
καὶ φέρεσε μποά, κορσάζ, σινιὸν καὶ καπιλίνα,
καὶ βάλε σὰν ἀρχόντισσα τῆς ἀριστοκρασί
μὲς 'στὴν καρδιά σου κοπριά, 'στὸν νοῦ σου καθόβλινα.

Μὰ σὰν ἀκούσης ἔξαφνα 'στῆς ἄλλαις σου δουλειῇς
ἂν βόγκ πῶς εἶναι σήμερα ἡ πέτραις ἡ παλῆαις
κι' οἱ ξένοι πῶς 'τρελλάθηκαν μὲ τὰς ἀνασκάραις,
ἄφοῦ μπεζέδες μερικὸς εἰς τοῦ Γρανάνκη φᾶς
νὰ τρέχης εἰς τὴν 'Ακροπόλ μὲ τὰς λοιπὰς μαζί!
καὶ τοῦτ' ἀ κού νὰ ρίχνεσαι 'στὴν ἀρσεολοζί,
κι' ἔτσι νὰ δείχνης καὶ 'στά δηὸ τοῦ ξένου κόσμου φᾶς
πῶς ἀκαλαίσθητος μοντέν δὲν εἶσαι καὶ τυχαία,
πῶς γιὰ τῆς πέτραις σ' ἐπῆσσε πολλὴ σκορδοκίλλα
καὶ πάθος σοῦ κατήντησαν ἀνίατον τάρχαϊα.

(Εἶπαν αὐτὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ σοφωτάτη κόρη
βροντῶσα κι' ἀπαστράπτουσα κατέβη μὲ τὸ ὄφρυ,
καὶ μόλις εἶδε γύρω της τὸ ντιλικάτο φύλο
μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι της τῆς ἔσπασε 'στὸ ξύλο.

(Κεφάλια 'ξεκαπέλωσε, πολλῶν πλευρά 'μαλακώσε,
καὶ κότσους ἐξεριζώσε καὶ φούσταις ἐσταλάκωσε,
ἡ δὲ κυρία Φκσουλῆ, ὅλη καμᾶρι κι' ἄρωμα,
δὲν 'πρόφθασε μὲ τῆς Θεᾶς τὸ δυνατό μπαγλάρωμα
νὰ 'πῇ πῶς ἔπεσε σ' αὐτὰ τὰ δοξασιμένα μέρη
τοῦ Διαδόχου ἡ νταντὰ κι' ἡ τοῦ Μιρίκου Μαίρη,
κι' ἐγύρισαν 'στά σπῆττα των ἡ κακομυριασμένα
ῥεσκαύωτα, καὶ φαλακρά, καὶ κοψομεσιασμένα.)

**Καὶ ὁλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας**

Ἡ ἐξουσία τοῦ Πατρὸς παρὰ Ρωμαίους, ἡτε
βιβλίον περισπούδαστον τοῦ Γεωργίου Κλησιπέρη,
ἀδασκτοῦς τῆς Νομικῆς, ποῦ τὰ καλά κηρύττει
καὶ τὸνα κι' ἄλλοι Δίκαιον ὡσάν νερὸ τὸ ξέρει.
Καρθολομᾶίου Γκίση χειρουργικὴ μελέτη
γιὰ τὸ λεπτόν μᾶς μέρος τὸ καὶ γεννητικόν,
ποῦ καὶ 'στὴν χειρουργίαν πολλὴν τιμὴν προσθίτει
κι' εἰς ἄνδρ' 'Ασκληπιάδην πολὺ σημαντικόν.

'Απ' τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κομμοτὸς πολλός.